

- HANE HALKI GÖZÜNDEN KÜLTÜRHANE • UMUT KÖŞESİ • PARIS'İ ANLATMAK • NURSEL DURUEL
- MÜFİDE İLHAN • PANDEMİ SONRASI OYUNBOZAN • BİR GARİP BEKÇİ HİKÂYESİ
- AVRUPA'DAKİ TÜRKİYE SOLU • BOSTAN ÇOCUKLARI • MEGARON • ÇITTA
- SAKİN KÖŞE • KÜLTÜRHANE'DE SİNEMA

UMUT SAYISI
EYLÜL 2020

Katkıda Bulunanlar:

Aysun Koç Aydoğan, Ayşe Gül Yılgör, Bediz Yılmaz, Burçak Görel, Emre Ülker, Derviş Atahan, Galip Deniz Altınay, Kader Çetintaş, Mehmet Oktay Buğa, Merve Sezginel, Melike Selin Durmaz Ekenler, Mithat Fabian Sözen, Nilgün Yardımcı, Onur Aytaç, Sema Uğurlu Canpolat, Ulaş Bayraktar

İmtiyaz Sahibi:

Ayraç Kafe Eğitim Organizasyon
Tic. ve San. Ltd. Şti. adına

Sahibi: Ulaş Bayraktar

Adres: Güvenevler Mahallesi 18. Cadde
Düzgün Sitesi C Blok Dikenliyal
33090 Yenişehir/Mersin
Telefon: 0324 422 64 14

Tasarım

Nilgün Yardımcı

Yayın Türü

Kültürhane'nin süresiz ve ücretsiz yayınıdır.

Kapak Resmi

Kültürhane "Umut Köşesi"

Sukulentler: Jini Güneş

Kuşlar: Bediz Yılmaz

Kitaplar: Savaş Zafer Şahin

Basım Yeri:

Bülent Şahin Matbaa Çankaya Mah.
4738 Sk. No:18/B Akdeniz/Mersin
Telefon: 0324 238 26 49
mail: bulentsahinmatbaa@gmail.com

www.kulturhane.org adresinden dergimizin
tüm sayılarını görüntüleyebilirsiniz.

Kültürhane'nin etkinliklerinden
haberdar olmak isterseniz

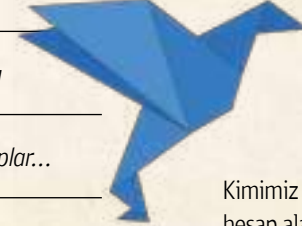
e-posta grubumuza üye olmak için
kulturhane@kulturhane.org
adresine bir mail

Whatsapp iletişim grubumuza
üye olmak için

0543 423 42 63 nolu telefona
bir whatsapp mesajı atabilirsiniz.

4-5	Hane Halkı Gözünden Kültürhane
6	Çorbamıza Tuz Tarifleri > Kültürhane ile Dayanışma
7	Kapak Konusu > Umut Köşesi
8	Bize Her Yer Paris > Paris'i Anlatmak
9	Edebiyat > Nursel Duruel ile Kentte Edebiyat, Edebiyatta Kent
10	Ekonomi Politik > Oyunbozan Nasıl Ortaya Çıkacak?
12-13	Menü
14-15	Tarihte Bu Ay > Müfide İlhan ve Yaşayan Mirası
16	Hukuk Sohbetleri > Bir Garip Bekçi Hikâyesi
17	Umut Sohbetleri > Türkiye Solunun Almanya Macerası
18	Bostan Çocukları > Sofra Güncesi, Kavanozlar ve Kitaplar...
19	Megaron > Bir Mekândan Fazlası: Kültürhane
20	Çitta > Al-Ver Değil Gel Kardeşim
21	Sakin Köşe > Gıda-Tarım-Ekoloji Alanında Umut Verici Deneyimlere Devam
22	Dayanışma Mekanları > Gattini Taptaze
23	Kültürhane'de Sinema
24	Akışına Bırakma

Kültürhane'yi birlikte var ettik, şimdi 3. yaşımızı bitiriyoruz. Umut adamızda üretimlerimiz/ paylaşımlarımız çoğalsın ve birbirimizi gören gözlerimizin pırıltısı hiç eksilmesin.

Hepimiz eşitlikten adaletten, özgürlüklerden yanayız. Şiddete karşıyız, kadın cinayetlerinin önlenmesini, İstanbul Sözleşmesi'nin uygulanmasını istiyoruz. Çevre ve hayvan haklarına da insan hakları kadar duyarlıyız. Göçmenleri bizden ayrı görmüyoruz. Bir de dostluğun ve dayanışmanın çok kıymetli ve zenginleştirici olduğundan eminiz. Ağız dolusu gülüyoruz çoğu zaman, üzüleni teselli etmeye çalışıyoruz, sorunlarımızı çözmek için aklımızı ve olanaklarımızı ortaklaşıyoruz.

Bir de Kültürhane bebeklerimiz/çocuklarımız var. Ekin, Deniz, Alis, Defne, Reyhan, Temmuz, Umut... İçimizi ısıtıyor, umutlarımızı tazeliyorlar, umarım hayat önlerine hep iyilik ve güzellikler çıkarır.

BİZ KÜLTÜRHANE'YİZ.

Birlikte var ettik, şimdi 3. yaşımızı bitiriyoruz, birlikte geçireceğimiz nice yıllarımızın olmasını diliyorum. Umut adamızda üretimlerimiz/paylaşımlarımız çoğalsın ve birbirimizi gören gözlerimizin pırıltısı hiç eksilmesin.

Kimimiz Kültürhane çalışanıyız, poğaçasını servisini yapan, kasada hesap alan, naklen yayında çalışan, kütüphaneyi düzenleyen; kimimiz Kültürhane dostuyuz, açıldığı günden beri çeperindeyiz. Film-lerin izleyicisi, konserlerin dinleyicisi, sohbetlerin katılımcısıyız.

Kimimiz Türkiye'nin dört bir yanından ziyaret edeniyiz, etkinliklerin katılımcısı, söyleşilerin konuşmacısı, kitapların yazarı, filmlerin yönetmeni. Kimimiz Mehmet Fatih Traş Kütüphanesi'nin öğrencileri, araştırmacılarıyız. Sınava, tez savunmasına hazırlananız, raflardaki kitapların kullanıcılarıyız, pencere önünde yağın yağmuru izleyerek roman okuyunuz.

Adı masalarda yazılı olanlar, dünyanın dört bir yanında yaşama ve üretme çabasını sürdüren, bunları Kültürhane medyada paylaşan ve etkinlikleri hiç kaçırmayanlar.

Bir kısmımızın yıllardır tanışıklığı vardı, bir kısmımız Kültürhane ile tanıştık. Ortak yaşamışlıklar, benzer idealler, birbirine yakın hayaller yakınlaştırdı, arkadaş, dost etti. Siyasi düşünce, din, mezhep, milliyet ve cinsel yönelim farklılıkları ayıracı olmadı bizim için, tam tersine farklı olanı tanıdıkça kendi içimizdeki duvarlar çatlamaya, yıkılmaya başladı.

Damağınıza
Dimağınıza
Şimdi de
Kulağınıza

KULAKLIK
KÜLTÜRHANE
yayında

HANE HALKI GÖZÜNDEN KÜLTÜRHANE

https://youtu.be/-6_fOL2FP0w

İsmail Kayadelen

Kültürhane benim için huzurlu ve iyi vakit geçirebileceğim çok şey öğrenebileceğim bir yerdi; hala da öyle. Bulduğum her fırsatta her yönüyle kendimi geliştirmek için Kültürhane'ye geliyorum.

Hafize Bilgenoğlu

Kültürhane özel bir yer benim için. Hayatımda hiç bu kadar kısa zamanda bu kadar benim olan, bizim olan bir yer olmadı. Dost ortamı, sevgi ortamı, bilgilenme ortamı, farkındalık ortamı oldu bizim için.

Celalettin Kara

Önce dayanışmayı ifade ediyor çünkü biliyorum ki insan hakları temelli düşünen arkadaşlar üniversiteden atılmıştı ve burayı açtılar. İlk başta dayanışmaydı ama sonrasında bir dostluğa, kardeşliğe dönüştü. Adı üstünde Kültürhane, bir kültür evi burası.

Veli Mert

Kültürhane'yi, sanatçı olarak kentte yapmak istediklerimi kültürel olarak yapan bir aktör olarak düşünüyorum.

Özlem Özgür Arıkan

Evimden sonra sanırım en sevdiğim, kendimi en rahat hissettiğim yer burası. Evim gibi de sahiplendiğimi düşünüyorum. Hatta kendimi buranın gizli ortağı gibi görüyorum. Güzel bir karşılaşma mekânı ve benim hayatımda da bayağı dönüştürücü bir yer...

Serkan Aymaz

Kültürhane benim için Mersin'de yaşıyor olmanın en önemli anlamlarından biri haline geldi.

Fatih Tuğay

Çok kirlî bir alan düşünün, o alan içinde müthiş güzel, günlük güneşlik bahçe, böyle yemyeşil bir bahçeyi ifade ediyor. Yani benim de duyguma tercüman olduğu için Ulaş Bayraktar'ın sözünü kullanacağım: "Umut adası".

Aysun Kayadelen

Kültürhane benim için güzel şeyler ifade ediyor. Dostluk, paylaşım, müzik, sanat, sinema, ÇİTTA...

Doğa Yavuz Uydacı

Kültürhane'de öncelikle sanatın her dalıyla ilgilenen insanlarla tanışabilir, müzisyenin- den ressamına yazarından şairine herkesle saygı ve sevgi çerçevesi içerisinde dostluk kurabilirsiniz. Hayal kurmazsanız geleceğinizi, Kültürhane'ye gelmezseniz geçmişinizi asla öğrenemezsiniz.

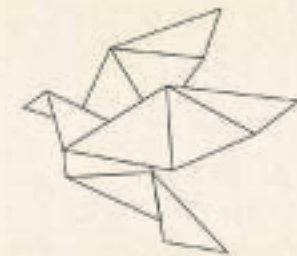
Mustafa Şener

Kültürhane özellikle benim gibi sürgündeki akademisyenler açısından hep Türkiye'ye baktığımızda onca karanlığın içinde yanan küçük bir mum ışığı idi. O karanlık tünelin sonunda aradığımız ışığın en azından bir parçasını Kültürhane'de görüyorduk ve o bizim için aynı zamanda memleketeye dönüş umudunu temsil ediyor.

Yusuf Biricik

Burayı bir kafe ya da herhangi bir yer, sıradan bir mekân olarak görmüyorum. Benim için çok şey ifade ediyor. İlk açıldığı zaman büyük bir heyecan duymuştum. Evimin altına böyle bir yerin açılmasıyla ilgili heyecanımı hâlâ devam ettiriyorum.. Adı konulmamış belli yerlerde gizlenmiş küçük üniversiteler olarak görüyorum burayı. İllaki puan tutturup bir üniversiteye girmemiz gerekmiyor, buralar da birer halk üniversitesi.

KÜLTÜRHANEYİ nasıl BİLİRSİNİZ?

İgnelerimize talibiz ki
çuvaldızlarımızı hazır edebilelim...

Anketimize
katılımınızı
bekliyoruz.

ÇORBAMIZA TUZ TARİFLERİ

Çorbamızda tuzunuz olsun ister misiniz?

Ziyaret Tuzu

Ne demiştik: "Terasımız ferah, mesafemiz kafi, esintimiz gani gani..."

Siz siz olun mümkün olduğunca #evdekalın ama çıkacak olursanız da püf püf esen terasınızda nefeslenmeyi, Hopa çayımızın tadına bakmayı, taptaze ev limonata-mızla serinlemeyi, Zapatista kahvemizle kendinize gelmeyi ihmal etmeyin.

Hatırlatmak isteriz ki hanemiz her ne kadar kültür merkezi görünümünde de olsa bir kafe aslında ve kafe satışları çorbamızın en önemli malzemelerinden biri.

Malumu tekrar ilam etmeye gerek yoktur sanıyoruz. Herkesin maruz kaldığı zorluklar bizi de etkiliyor. Çorbamızın tadını tutturmak hatta tenceremizi kaynatmaya devam etmek gitgide güçleşiyor. O yüzden şimdiye kadar çorbamızdan esirgemediğiniz tuzunuza eskisinden daha fazla talibiz. Bizim için ayırabileceğiniz tuzlarınızı için mevcut katık etme tariflerini hatırlatalım istedik.

<https://youtu.be/6y-XPP50wvl>

Alasıya Tuz

Haklı olarak bu aralar sosyalleşmek istemiyor ya da yolunuza hanemize düşüremiyorsanız Alasıya Kartlarımızdan sipariş edebilirsiniz. Veresiye ilişkisini tersine çevirmek amacıyla düşündüğümüz bu kartlar sayesinde 10 kahvelik siparişinizin ödemesini şimdiden alıyoruz, alasıya defterine hediye olan bir kahveyi de dahil ederek 11 kahvelik siparişinizi yazıyoruz. Yolunuz düştüğünde de sıcak sıcak ikram ediyoruz. **İş Bankası müşterisi iseniz bu alasıya siparişinizi tüm ürünlerimiz için bankanın gelecegeode.com sayfasından da (<https://bit.ly/310P8HB>) iletebiliyorsunuz.**

TÜRKİYE \$ BANKASI

<https://youtu.be/oqHF9Myi2FE>

You Tuz

Sokağa çıkma kısıtlamaları döneminde çorbamızı fiziki olarak kaynatamayacağımızı erkenden fark ettiğimiz için buluşmalarımızı hemen internet ortamına taşımıştık. Böylece zengin ve yakından takip edilen bir youtube kanalımız oldu. Farklı düzeylerdeki katkıların karşılığında sunduğumuz ayrıcalıklar için youtube sayfamıza bekliyoruz. Şimdilik tuzunuzu sunamayacaksanız da gözünüzü ve ilginizi yayınlarmızdan esirgemeyeceğinizden eminiz.

YouTube

Askıda Tuz

Evet bir kafeyiz ama alamet-i farikamız 10 binden fazla eser barındıran kütüphanemiz. İstiyoruz ki bu zengin koleksiyondan üniversite öğrencileri, araştırmacılar daha da fazla yararlansın. En başından beri cüzi ücretli bir abonelik sistemi ile çalışan bu imkandan yararlanmak isteyenler bu miktarı bile karşılamakta zorlanacak öğrencilere yönelik Kütüphanemize abonelik hediye edebileceğinizi hatırlatalım.

Patron Tuzu

Çorbamızı patron düzeyinde tuzlu sevenler için patreon sayfamızı hatırlatmak isteriz. <https://www.patreon.com/kulturhane> adresindeki sayfamız üzerinden vereceğiniz desteklerin karşılığında youtube tuzlarında olduğu gibi yeni ayrıcalıklar da sizi bekliyor.

Tuzunuzla tatlanan günlerde doyusya yine birlikte olmak dileğiyle...

patreon

UMUT KÖŞESİ

KAKTÜSLERİN ARASINDA TURNALARIN KANATLARI ALTINDA KİTAPLARLA UMUT VAZEDEN KÖŞE

Ulaş Bayraktar & Nilgün Yardımcı

Kültürhane'nin her noktasında can kulağıyla dinleyene kendini anlatan ayrı bir hikâye var. Umut Köşesi de onlardan biri...

Kültürhane'yi vücuda getirirken mümkün olan her noktada bir hikâye olmasını arzu ettik. Kullandığımız çay, kahve; ikram ettiğimiz gazoz, kek; açtığımız adisyon; duvarlarımızda asılı tablolar... Kültürhane'nin ruhu bu hikâyelerle ortaya çıktı, üçüncü gözü ile bakana, can kulağı ile dinleyene meramını anlattı.

Öte yandan bazı köşeler de kendi hikâyelerini zaman içinde kendileri yazdılar. İşte bu ay kapağımıza taşıdığımız Umut Köşesi onlardan biri...

Kültürhane'nin daha önceki kullanımında tezgâh-vitrin olarak değerlendirilen mobilyaları kütüphaneden çıkarmamız gerektiğinde onları Kültürhane'nin iki yakasını birleştiren koridora koyduk. Birinde imzadaşlarımızın yayınları vardı, diğeri de önce Jini'nin sükulentlerine ev sahipliği yapmaya koyuldu.

Atılma ve ihraç edilme sürecimizde gündeme gelen ticaret fikirlerinden biriydi aslında sükulent satmak. Hatta Bediz'in Almanya'ya, dönüş tarihi belirsiz bir şekilde çıkmasını değerlendirdiğimiz aile meclisinde bunu muhtemelen hatırlayan Umut "gitmesen olmaz mı anne?" demişti "Pazarda çiçek satarsın en kötü ihtimalle..."

Sonuçta Bediz oyçukluğu ile alınan kararla Almanya'ya gitti ama oradan Kültürhane'nin açılışına bir sürü renk renk origami turnası gönderdi. Bunları tavandan sarkıtınca sükulentlerin üzerinde uçan kuşlarla dolu bir köşemiz olmuştu. Kültürhane'nin misafirlerini gülümseyerek karşılayan bu köşenin adı başlarda turnalardan dolayı "Bediz'in köşesi"di" hane halkı arasında.

Sonra bir gün postadan Savaş Zafer hocamızın Ankara'dan yolladığı kitaplar geldi. Başlığında umut geçen kitapları seçmiş, bize hediye olarak göndermişti. Kültürhane'nin ruhuna tam denk gelen bu seçkinin kitaplarını ayırmaya kıyamadığımız için onları sükulentlerin arasına yerleştirdik. Binlerce kitaptan oluşan Mehmet

Fatih Traş Kitaplığı misafirlerimizi umut kitapları ile çağırır, buyur eder hale geldi böylece.

İşlevini kaybetmiş ama hemen kendine yeni bir iş bulan bir mobilya; çok az suyla harika biçimler alarak yaşamını sürdüren sükulentler, katlanıp küçülerek kanatlara kavuşarak büyüyen ve ta uzaklardan duygu tercümanlığına soyunan origami turnaları ve aralarda filiz veren umut kitapları...

İşte "Umut Köşesi" böyle doğdu, kendi hikayesini "piano piano" böyle yazdı.

PARİS'i ANLATMAK

Emre Ülker

<https://youtu.be/8BsFO0DBmpl>

Baştan söylemiştim, hayatımı onu anlatmaya çalışarak geçirsem de, yabancısıyım bu şehrin. Ve ne kadar çok şey varsa anlatacak, o kadar anlatılmaz bir yer burası.

Yıllardır, gelene geçene Paris'i anlatıyorum. Buralı değilim halbuki. Dilini bilerek geldim de, huyunu suyunu, kokusunu sonradan öğrendim. 72 milletten insan var, benim gibi şehrin sokaklarında dolanan. Bir hayal uğruna, ya da ekmek peşinde gelmiş, sağa sola koşturan.

Bu şehir bir garip. İlk geleni efsunlayamazsa, yerden yere çalma-sıyla meşhur. Burada uzun yıllar geçireni de, hepten kendine bağlayamasa bile, bir daha salmamasıyla. Aşk olmayagörün! Yalnız koyuyor insanı. Kendine mecbur bırakıyor.

Tamamen sizin de olmuyor ama. Asla. Öyle çok hayaleti var ki, adları sokakların taşına, şehrin havasına, ruhuna karışmış. Daha önce burada yaşamış düşünürlerin, ressamların, eli kalem, mızrap tutanların, aşıkaların, gözü kanlı, başıbozuk, gece silahlı, gündüz külahlıların, ilim irfan sahibi ya da malumatfuruş zevatın, caka satma meraklısı aydın bozmalarının ve de keşfedilmeyi bekleyen dehanın adını anmadan, ikili bir ilişki kuramıyorsunuz şehirle.

İpin ucunu çektikçe de geliyor. Bitmiyor Paris. Bakmasını bilene, her köşesinde bir hikâye saklıyor. Değişmiyor. Yüz yıl, iki, üç yüz yıl önce neler anlatıyorsa onu anlatmaya devam etmeyi, nasıl anlatılıyorsa, bugün de öyle kalmayı beceriyor. İnsan değişiyor ama. O yüzden, gidip de uzun zaman sonra dönen, Paris'i başka görüyor, değişmiş sanıyor.

Baştan söylemiştim, hayatımı onu anlatmaya çalışarak geçirsem de, yabancısıyım bu şehrin. Ve ne kadar çok şey varsa anlatacak, o kadar anlatılmaz bir yer burası. Bazen bütün şehirdekileri ıssız birer adaya çeviren bir deniz, bazen de bambaşka ufuklardan insanların ışığını bir araya getiren renkli, mucizevi bir fener. Paris, sanatla aşkın, tarihle yannın, sabah 5'te kapının önünden geçip çalışmaya giden göçmen işçiyle onu hor gören burjuvanın, bir arada yaşadığı yer.

Ah Paris, ah min el aşk var bir de. Eski şiirlerden, şarkılardan bilirsiniz. Paris'e daha hiç gelmemiş olanların bile hayalindeki aşklar şehri. Aslını görünce de kafanızdan atamadığınız bir büyü var, taa derine kazınmış. İşte o büyü zaten, dünyada eşi benzeri olmayan. Yaşa yaşa eskimeyen, yaz yaz tükenmeyen.

Seine Nehri'nde salınan teknelerden, adları birbirine karışan bulvarlara, Montmartre'den, Saint Germain'e, Eiffel manzaralı lüks apartmanlardan, avuç içi kadar çatı katlarına uzanan hikâyeleriyle meşhur aşkları var. Bazen, George Sand ve Chopin, Rimbaud ve Verlaine, Rodin ve Camille Claudel, Aragon ve Elsa, Dali ve Gala gibi, bizzat o hikâyeleri anlatanların arasında yaşanan. Sadece isimleri ölümsüz olanların aşkı da değil, taşla toprağa sinen. Sokakta, umursamaz görünen sıradan insanların, ikili, üçlü, kadınlı, erkekli, bol kahkahalı ve hüzünlü aşk hikâyeleri belki asıl anlatılması gereken. Nefesimiz yettiğinde, dilimiz döndüğünce...

NURSEL DURUEL ile
KENTTE EDEBİYAT, EDEBİYATTA KENT

Burçak Görel

<https://www.kulturhane.org/tr/etkinlikler/dergi/174-nursel-duruel-edebiyatinda-hayatin-izlerini-aramak>

Türkiye'de öykünün yükselmesi için çaba gösteren sanatçıların başında gelen, değerli öykü yazarı Nursel Duruel, edebiyata konu olan kentleri ve kentlerin edebiyatla kurabileceği ilişkiyi anlattı.

Türkiye'nin ilk ve tek kent edebiyat ödülü olan Mersin Kent Edebiyat Ödülü'nün 13.'sünün sahibi, ülkemizde öykünün yükselmesi için çaba gösteren sanatçıların başında gelen, öykü yazarı Nursel Duruel olmuştu. Biz de araya giren uzun pandemi süreci sonrasında bu ödülü vesile ederek Duruel ile bir araya gelme fırsatı yakaladık. Duruel, yazma merakının olduğu çocukluk yıllarından başlayarak, gençliği, TRT'de 20 yıl süren prodüktörlük hayatı, edebiyat ile kurduğu ilişki, öyküleri ve karakterleri hakkında konuştuğumuz uzun ve keyifli sohbette edebiyata konu olan kentleri ve kentlerin edebiyatla kurabileceği ilişkiyi anlattı.

Öyküyle şiiri kendine has, ince bir ustalıkla buluşturan Duruel'in yazma merakı, babasının görevi nedeniyle yazları taşrada, nahiyelerde; kışları ise şehirlerde geçirdiği çocukluk yıllarında başlıyor. Hem kır hem de kent hayatını, aynı zamanda çeşitli insanlık hallerini ve insan hayatlarını gözlemleyebilen Duruel, öykülerinde göç, ayrılık, kasaba yaşamı, köy ve kentin değişmekte olan konumu, bunun getirdiği bakış açıları ve kadınlık halleri, bireyin psikolojik sıkıntıları gibi konulara yer veriyor. Öyküleri ile birçok ödüle değer görülen Duruel, özellikle Türk öykücülüğünün belleğinde ölümsüzleşen kitabı *Geyikler Annem ve Almanya* ile eşine az rastlanan bir etki yaratıyor.

"Bir kentten etkilenmek ve onu konu etmek içsel bir durumdur"

Duruel, kentlerin edebiyata konu oluşunu bir etkileşimin sonucu olarak ele alıyor. Edebiyat genellemesi yapmaktan kaçınan Duruel, hayatlar ve insanlar için genel bir yorumda bulunarak insanın ancak yaşadığı şeyi tanıyabileceğini söylüyor ve şöyle devam ediyor: "Ben bir kenti konu etmek üzere başlamam yazmaya. Etkilendiğim, beni etkilediği için yazıyorum onu. Bu nedenle kentlere daha dikkatli bakıyorum her zaman. Örneğin Orhan Kemal, Çukurova'nın sarı sıcağını bu kadar iyi bildiği için bu coğrafyayı bu kadar iyi anlattı. James Joyce, Dublin'i yazdı. Kentler her zaman edebiyat

için önemli oldu. Bir kentten etkilenmek ve onu konu etmek içsel bir durum. Ve bu durum çoğu zaman kentlere dair kaybettiğimiz birçok değeri yaşatmanın iyi bir yolu."

"Bir halk sanata ihtiyaç duyuyorsa bu çok sahici bir şeydir"

Kentlerin edebiyat içerisindeki önemine değinen Duruel, aynı zamanda edebiyatın kentler içindeki konumuna dikkat çekiyor. Bu noktada aldığı Mersin Kent Edebiyat Ödülü'nü örnek göstererek, kentlerin bu gibi ödüller, festivaller, sanatın başka alanlarında da yapılan sempozyumlar ile edebiyatla sıkı bir bağ kurabileceğini anlatıyor. Kentte yaşayan insanların da sanat ve edebiyatla kurduğu ilişkinin önemini vurgulayan Duruel, sözlerini şu şekilde sürdürüyor: "İnsanların sanata ve edebiyata ihtiyaç duyması lazım. İlgi değil ihtiyaç... İlgi çok dışarıklık bir laf. Bunun içtenlikle, bir ihtiyaç olarak istenmesi lazım. Bir halk sanata ihtiyaç duyuyorsa bu çok sahici bir şeydir. Bu ihtiyacı oluşturamıyorsanız bu gibi etkinlikler süs olmaktan öteye geçemez. Önemli olan kentlerin bu ihtiyacı yaratabilmesidir."

Nursel Duruel kent ve edebiyat ilişkisini, farklı boyutlarını ele alarak, önemli yol haritaları çizerek değerlendirdi. Ancak Menü'müzün sayfalarına sığmayacak uzunlukta ve derinlikte olan söyleşimizin bütününde Duruel'in, yazdıklarını kimselere göstermeden yastığının altında sakladığı uzun yıllardan öykülerinden tanıdığımız güçlü kadınlara, öykü ile kurduğu ilişkiden edebiyatla dolu hayatına birçok konuyu ele aldı.

PANDEMİ SONRASI: OYUNBOZAN NASIL ORTAYA ÇIKACAK?

Mithat Fabian Sözen

<https://youtu.be/8nHqjUnnvTU>

Altıok, Çakmaklı ve Tören, pandemi atmosferini yorumladı ve "Başka bir dünyaya kapı aralayacak toplumsal alternatif ne olacak?" sorusuna yanıt aradı.

Son 30 yılda "hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı"nı "muştu"layan tüm büyük gelişmeler üzerimize daha fazla eşitsizlik, savaş ve çevresel yıkım olarak döndü. Beraberinde yeni olağanüstü haller getiren tedbirlerin tamamının niyeti aynı olunca sonuç da değişmedi. Metin Altıok, Selim Çakmaklı ve Tolga Tören'in "Pandemi öncesi ve sonrası"nı tartıştığı Ekonomi-Politik Sohbetler'de "yeni normal" olarak adlandırılan koşulların neyi ifade ettiği, bu süreç sonrası bizi nelerin beklediği ve bizi bekleyenlerin nasıl değiştirilebileceği konuşuldu.

Yoksul ülkelerin ve emekçilerin daha fazla etkilendiği pandemide "Bazı hayatların diğerlerinden daha önemli olduğunu"nun yaşayarak görüldüğünü ifade eden Tören, sürekli kriz halinin olağanlaştığını vurguladı. Sürecin despot bir çalışma rejimini yerleşik hale getirme işlevi gördüğüne dikkat çeken Tören, bir yandan işsizliğin, diğer yandan göçmen iş gücünün üzerindeki baskı ve sömürünün arttığını söyledi.

"Yeni normal"de anormal olmak lazım

Sistemin bireyleri adapte etmeye çalıştığı "yeni normal" koşullarda "anormal olmamız lazım" diyen Selim Çakmaklı, Bong Joon-ho'nun *Snowpiercer* filmine atıf yaptı: "Bir oyunbozanın çıkması gerekiyor."

Altıok, Çakmaklı ve Tören bu "oyunbozan"ın kim olacağı, nasıl ortaya çıkacağı ve örgütleneceği konusuna da "Başka bir dünyaya kapı aralayacak toplumsal alternatif ne olacak?" sorusu etrafında yanıt aradı.

Kapitalizmin kendini nasıl örgütlediğine bakarak emekçilerin de

yeni örgütlenme tarzını tartışması gerektiğini belirten Altıok, "Kapitalizm hücrel olarak örgütleniyorsa emekçiler de hücrel olarak örgütlenmeli" dedi. Sistemin toplumsal patlamaların önüne geçecek tedbirlere yoğunlaştığını, bunun da "Neoliberalizmin sonu mu geldi, yeni-Keynesçilik mi geliyor?" gibi tartışmalara yol açtığını ifade eden Altıok, bu eğilimlerle beraber gözlenen çatışmalar, otoriterleşme ve kurtarma paketlerinin bu tartışmaların bir yanlısının sonucu olduğunu gösterdiğini belirtti.

"İnsanlık bir bütün olarak doğayla kurduğu ilişkiyi yeniden tanımlamak zorunda. Tanımlamadığımız sürece teknolojinin verdiği olanaklarla doğa üzerinde tahakküm kurma yanlısamasını sürdürüyoruz" diyen Çakmaklı'nın bıraktığı yerden devam eden Altıok, "O zaman bu ilişkilerde radikal dönüşümlere gerek var. İnsanın insanla, doğayla olan ilişkisini ortadan kaldıracak bir yapısal dönüşüme ihtiyaç var. Bu dönüşüm de kapitalist yeniden üretim mekanizmasına karşı çıkmak" tespitinde bulunurken Tören ise "Sermaye hakimiyetini sınırlamadan, mülkiyete dokunmadan pandemi benzerlerinden, savaşlardan, krizlerden kaçış yok" dedi.

Peki tüm bu devrimci adımlar nasıl atılabilir? Sistem, içerisinde "kazanım kazanım" ilerleyecek hücrelerle altının oyulmasına ne kadar izin veriyor? Tüm bu yapıyı alaşağı edecek ve konuşmacıların da uzlaştığı üzere emekçilere dayanacak güç kuvveden fiile nasıl çıkar? Altıok şöyle diyor: Doğayla insanın yaşamını kâr birikimine tabi kılan üretim ve toplumsal yeniden üretim ilişkisini bütünüyle dönüştürebilecek bir hareket tarzı yaratmak gerekiyor. Ayrıca sınıf, ırk, toplumsal cinsiyet boyutlarını ele almayan bir toplumsal mücadelenin önümüzdeki dönemi aşabilmesi çok da mümkün değil."

HAVUÇLU KEK
Bütün 45 tl

Sipariş üzerine
SİZE ÖZEL

POĞAÇA
1kg 30 tl

ELMALI KURABIYE
1kg 45 tl

GLUTENSİZ KEK
Bütün 45 tl

Menü

Atıştırma malıklar

- Kaşarlı tost 9₺
- Beyaz Peynirli Tost 9₺
- 3 Peynirli Tost 10₺
- Karışık Tost 12₺
- Peynirli Sandviç 12₺
- Peynirli / Jambonlu Sandviç 13₺

Makarnalar

- Domatesli Makarna 16₺
- Kremalı Peynirli Makarna 16₺
- Kremalı Mantarlı Makarna 16₺

Salatalar

- Akdeniz 17₺
- Ton Balıklı 22₺
- Hellim Peynirli 22₺
- Kinoa Salatası 22₺
- Karışık Baklagil Salatası 22₺

Omletler

- Mantarlı Omlet 12₺
- Otlı Omlet 12₺
- Peynirli Omlet 12₺

Havuçlu Cevizli kek 7₺

İspanaklı Börek 8₺

1 gün önceden
sipariş verdiğinizde
kurabiye, kek ve pasta
siparişlerinizi
seve seve hazırlarız.

Tuzlular

- Günün Böreği 8₺
- Poğaça (Adet) 2,5₺
- Kurabiye (Adet) 2,5₺

Tatlılar

- Mozaik Pasta 12₺
- Tiramisu 12₺
- Cheesecake 15₺
- Günün Keki 7₺
- Magnolia 12₺

Soğuk İçecekler

- Menta Gazoz 5₺
- Limonata 13₺
- Erikli Limonata 13₺
- Reyhan Şerbeti 9₺
- Smoothie 13₺
- Muzlu Süt 12₺
- Sade Soda 4₺
- Meyveli Soda 5₺
- Churchill 6₺
- Su 2₺

Sıcak İçecekler

- Sahlep 13₺
- Sıcak Çikolata 13₺
- Ballı Tarçınlı Süt 13₺

Çaylar

- Hopa Çay 3₺ - 6₺
- Bitki Çayları 10₺
- Ada Çayı 10₺
- İhlamur 10₺
- Yeşil Çay 10₺
- Kış Çayı 10₺

Kahveler

- Türk Kahvesi 8₺ - 12₺
- Demleme Kahve 10₺
- Zapatista Kahve 10₺
- Americano 9₺
- Espresso 8₺
- Cappuccino 12₺
- Caffe Latte 12₺
- Latte Macchiato 12₺
- Buzlu Kahve 13₺

ALASIYA KAHVE KARTLARI

Kültürhane'de artık kahvelerin tadı farklı...
Sizi taze çekilmiş buram buram kokan kahve çekirdeklerinin enfes kokusuyla, lezzetli kahve çeşitlerimizi tatmaya davet ediyoruz. Nefis kahvenin kokusunu alır gibiyse, siparişleriniz için hazır olduğumuzu söyleyelim... 10 kahve için hazırlanan Alasiya Kahve kartlarımızla 'veresiye' ilişkisini tersine çeviriyoruz. Bu kartlarla kahvelerinizi peşinen alabilecek, hediye edebilecek ya da ihtiyacı olanlar için askıya bırakabileceksiniz. Kartınızın karşılığında ikramımız olan 11. kahvenin tadım çıkarmaya ayrıca bekliyoruz...

Dikkat bu kartla alacağınız
kahve 40 yıllık hatır,
sınırsız dayanışma
ve sonsuz umut
ihtiva eder

TARİHTE BU AY / EYLÜL

25 Eylül 1926

Mersin Ticaret ve Zahire Borsası kuruldu.

1 Eylül 1927

Mersin Elektrik Komandit Şirketinin yaptırdığı elektrik fabrikası üretime başladı, şehir elektrik verildi.

12 Eylül 1929

Gözne yolu yapımı bitti, törenle açıldı.

25 Eylül 1945

Mersin Lisesi törenle açıldı.

29 Ekim 1946

Yapımı biten Halkevi binası törenle açıldı.

25 Eylül 1948

Yeni elektrik motorunun çalıştırılmasıyla Mersin bol suya kavuştu.

26 Eylül 1949

1944'te yapımına başlanan 1000 aboneli otomatik telefon hizmete başladı.

8 Eylül 1950

Şehir Meclisi Müfide İlhan'ı belediye başkanlığına seçti.

28 Eylül 1963

Mersin'de ilk asansör Toros Otel'inde monte edildi.

1 Eylül 1964

Türkocağı Spor ile Mersinspor birleşti.

1 Eylül 1976

Dumlupınar Ortaokulu lise oldu.

23 Eylül 1988

Mersin Serbest Bölgesinde ticari faaliyet başladı.

16 Eylül 1991

Mersin Fen Lisesi açıldı.

12 Eylül 1992

Demokrasi ve Barış anıtı açıldı.

9 Eylül 1993

3030 sayılı yasayla Mersin Büyükşehir Belediyesi kuruldu.

Mithat Fabian Sözmen

Müfide İlhan'ın 1950 Mersin'inde belediye başkanlığına seçilmesi de yalnızca 15 ay sonra haksızca koltuğundan edilmesi de kentimize, ülkemize dair olumlu ve olumsuz çok şey söylüyor.

8 Eylül 1950... DP'nin CHP'ye karşı büyük başarı gösterdiği seçimler sonrası sıra belediye başkanlığında. O dönem belediye meclisi halk oyuyla seçiliyor, başkan ise meclis oylamasında belirleniyordu ve meclis o gün Türkiye'nin ilk kadın belediye başkanı olarak Müfide İlhan'ı seçti.

Müfide İlhan, Mareşal Fevzi Çakmak'ın yeğeni ve Mersin'in eski belediye başkanı Galip İlhan'ın oğlu Doktor Faruk İlhan'ın eşi. Ancak onu önemli kılanlar bunlardan fazlası.

Bir süre farklı kentlerde öğretmenlik yapan, yurt dışında bulunan İlhan, 1946'da Mersin'e yerleşti, siyasete girdi, bir yandan da Toros gazetesinde yazı işleri müdürlüğü yaptı.

Mersin, DP'nin en güçlü olduğu illerin başında geliyordu ve bu başanda Müfide İlhan'ın da payı vardı. Abdullah Ayan'ın deyimiyle "ayağında çizme, elinde kırbaç at sırtında, Gözne'den Fındıkpınar'na içel'i karış karış harmanlayan, kürsüye çıktığı vakit hitabetiyle dinleyenleri coşturan bir siyasetçi" idi.

Seçim günü, Yeni Mersin gazetesinde İlhan'ın çalışkanlığı, bilgi birikimi övülüyor ve onun seçilmesinin "Mersinliler için haklı bir iftihar vesilesi", "dünya ölçüsünde Türkiye için yepyeni bir zihniyetin ifadesi" olacağı vurgulanıyordu. Nitekim Mersin'in başına kadın bir başkanın gelmesi yurt dışında dahi büyük ilgi çekti.

İlhan, kenti hemşehrilerin "müşterek evi" olarak tanımlıyor ve idaresinde erkekler kadar kadınların da bulunmasının zorunlu olduğunu söylüyordu. Mecliste tek kadın olmasından dolayı üzgündü ama

"Mersinli hemcinslerim yardımlarını esirgemeyecektir" diyerek onlarla birlikte siyaset yapacağını ilan ediyordu.

Dönemin tanıklıkları sabah erkenden işe koyulan, sokakları gezen, su basan yerleri bizzat temizleten bir başkan profili çizer. Ancak ilk günden itibaren sadece kıt kaynaklarla görev yapmaya çalışan bir belediye başkanının başkanı olarak değil kendi partisinden de ciddi muhalefetle karşılaşan bir kadın olarak pek çok zorlukla mücadele eder.

İlhan'ın önündeki en çetin mesele yıllardır çözülemeyen şehir oteli kriziydi. İlhan'ın "baykuş yuvası"na dönen otel inşaatının tamamlanması için gerekli parayı bulamaması büyük bir başarısızlık olarak yansıtıldı. Uzun süren gerginlikler sonrası Aralık 1951'de İlhan'ın başkanlığına yetersizlik şerhi düşüldü. İlhan'ın aleyhindeki oylar kendi partisinden, lehindeki oylar CHP'dendi! İçişleri Bakanlığı raporu bir süre tereddüt etse de onayladı ve 17 Aralık'ta yeni başkan, İlhan'ın baş muhalifi Fahri Merzeci oldu. Böylece ilk kadın belediye başkanımızın görev süresi 15 ayla sınırlı kaldı.*

Gerçek manada bir başarısızlığı, olumsuz bir imajı olmayan İlhan'ın bu kadar kolay hedef alınmasında kuşkusuz

kadın olması rol oynamıştı.

Bu bakımdan dönemin kıdemli gazetecisi Ahmet Emin Yalman "Türk kadınının umumi hayatta vazife görmesinin bu güzel örneğine hasın şekilde son verilmesi" dediği meselede sadece Mersin'i değil tüm ülkeyi ilgilendiren bir yan olduğuna dikkat çekmişti. Yine

MÜFİDE İLHAN VE YAŞAYAN MİRASI

bu süreçte Cumhuriyet'te "Bayan Müfide İlhan'ın gözyaşları" yazısı ise kadınların bugün de mücadele etmek zorunda oldukları cinsiyetçi klişelerin nasıl bir koza dönüştürüldüğünü göstermesi bakımından çarpıcıdır. Makalede İlhan'ın bir toplantıda kendine yönelik hücumlar (ki yazara göre hücumlar haksızdır) neticesinde "hıçkırığa ağlayarak salonu terk ettiği" belirtiliyor, buradan "hassas kadın tabiatının belediye başkanlığı gibi sağlam sinirler gerektiren bir işe uygun olmadığı" sonucu çıkarılıyordu. "Yazık değil mi sinirlerine ve gözyaşlarına" diye biten yazı İlhan'a, kendi iyiliği için belediye başkanlığını bırakmasını öğütüyordu!

İlhan, DP'den ayrıldı ancak pasif bir hayat yaşamadı. Siyaset ve başka pek çok faaliyet, hayatında oldu. 2 Şubat 1996'da yaşamını yitirdi. Adı Mersin'de yaşatılıyor. 70 yıl önceki gibi köstek olmaya çalışan "erk" sahipleri olsa da kadınlar için siyasi ve sosyal yaşama bıraktığı miras yine kadınlar tarafından güçlendirilerek büyüyor.

*Abdullah Ayan, Müfide İlhan'ın görevden alınması süreci boyunca yaşananları Tuz Deposu'ndan Taş Bina'ya serisinde detaylı bir şekilde anlatır. Bu eseri tüm Mersinlilerin okumasını isterim.

GÜVENLİKÇİ DEVLETİN GÖLGESİNDE BİR GARİP BEKÇİ HİKAYESİ

Onur Aytac

https://youtu.be/fMtGk1t4_FU

Bu ayki Hukuk Sohbetleri'nde geniş yetkilendirmeler ve hayatımızı etkileyecek yenilikler ile dolu "Çarşı ve Mahalle Bekçileri Kanunu"nu öğrenmek için bir bilene danıştık ve idare hukukçusu Dr. Öğr. Üyesi Çiğdem Sever ile konuştuk.

Mersin'in belki de en önemli özelliklerinden biri Türkiye'nin en uzun sahil şeridinde sahip olması. Gerçekten de kentin denizle kurduğu ilişki(sizlik) hali sorunlu olsa da memleketin Akdeniz'e uzandığı "kısrak başı"nda yer alması şehrin sakinleri açısından kurtarıcı olabiliyor. Ne var ki içinde bulunduğumuz salgın süreci ve arkasından gelen "sahil yasakları" bu durumu değiştirdi. Her yasağın yaratıcılığıyla beraber gelmesi gibi sahillerin iptali parkları hediye etti Mersinlilere. Ancak tam "Mersinliler Mersin'e sahip çıkıyordu" ki parklara o kadar da sahip çıkmayın dercesine kendilerini göstermeye başladı kolluk kuvvetleri. En çok da bekçiler. Benim bekçilerle kişisel keşimim işte böyle, evimin yanındaki, öldürülen gazeteci Uğur Mumcu'nun adıyla anılan bir parkta otururken aldığım "Bu parkta oturamazsınız, bize emir böyle geldi" ikazıyla ve "tertemiz" parklarda boy gösteren özgüvenli bekçilerle oldu.

Yeni Türkiye'nin keşimi ise yoğun bir zapturapt sevdası ve güvenlik yaklaşımının etkisi ile 2017 yılında "Gece Kartalları" adıyla oldu. Tarihi ise 1924'e dayanıyor ve o yıldan itibaren belirli aralıklarla ülke gündemini meşgul ediyor. Bugün yine bu meşguliyetlerden biri, kavuştuğu yasal çerçeve ile hayatlarımızda. 2020 model "Çarşı ve Mahalle Bekçileri Kanunu" ... Biz de bu ayki Hukuk Sohbetleri'nde geniş yetkilendirmeler ve hayatımızı etkileyecek yeniliklerle dolu bu düzenlemeyi öğrenmek için bir bilene danıştık ve idare hukukçusu Dr. Öğr. Üyesi Çiğdem Sever ile konuştuk.

Devletler Küçülürken Büyüyen Kolluk Uygulamaları

Çiğdem Sever'in dikkat çektiği ilk husus, neoliberal politikalarla

birlikte kamunun alanı küçülürken özel sektörün hareket sahasının genişlemesi oldu. Devletin gerçekleştirmesi gereken kamu hizmetlerinin kâr odaklı ilerleyen piyasaya terk edildiğini belirterek, idarenin bu çağdaki yeni trende karşın ilginç bir biçimde kolluk faaliyetlerini arttırdığını, güvenlik alanını genişlettiğini söyledi. Bir diğer mühim konu ise geniş yetkiler ve muğlak kavramlar. Düzenleme ile bekçiler başta zor ve silah kullanma olmak üzere birçok yetkiyle donatılıyor. Ancak Sever'in dikkat çektiği önemli konu, bekçilerin bu yetkileri bilinçli bir biçimde kullanabilme altyapısını oluşturacak eğitimi almamış olmaları. Yetkilerin çerçevesini çizen kanunlar ise oldukça muğlak: "Makul sebep", "yeterli şüphe", "kamu düzenini bozacak mahiyet", "halkın sükun ve istirahatini bozan" ... Sever bu noktada, durumun sahada görev yapan bekçiler düşünüldüğünde ne kadar tehlikeli boyutlara ulaşabileceğini, hayatlarımızı ne denli etkileyebileceğini uzun uzun anlattı.

Bekçiler ve yeni düzenleme konusunda değerli hocamız Çiğdem Sever sayesinde artık oldukça bilgi sahibiyiz. Sizleri de bu verimli sohbeti* dinlemeye davet ediyorum. Böylelikle "boşluğu" bekleyen bekçileri, güvenliksiz güvenliğimizi, etrafımızı saran üniforma kalabalığını ve altındaki yaklaşımı daha net görebiliriz. Bekçilere isimleriyle müsemma olan bekleme işinde kolaylıklar dileyerek uzatmıyorum mevzuu. Sadece buraya bir soru bırakmak istiyorum: 'Ne gerek vardı?' Bu sorunun peşinden gitmek sanırım pek çok noktayı aydınlatacak. En iyisi bu yazıyı Çiğdem Hoca'nın Hukuk Sohbetleri'ni kapattığı şekilde bitirelim: Daha fazla insan hakları!

TÜRKİYE SOLUNUN ALMANYA MACERASI

Mithat Fabian Sözen

https://youtu.be/_X2qny5NuQ

Adıyla ve desteğiyle her zaman Kültürhane'de olan Mustafa Şener, 4 yıl aradan sonra Mersin'e geldi ve Umut Sohbetleri'nde Almanya'daki Türkiyeli sol grupların serüvenini anlattı.

"Masalarda adı olanlar gerçeğe dönüyor" dedi Ayşe Gül Yılğör onu takdim ederken. Sürgünün dördüncü yılındaki Mustafa Şener, adı ve ilhamıyla var olduğu Kültürhane'de ilk kez kanlı canlı dostlarının karşısındaydı. Barış için atılan imzalara karşı başlatılan ihraç dalgasının da dördüncü yıl dönümüyü.

"Bu suça ortak olmayacağız" dedikten sonra sözleşmesi yenilenmeyecek işten atılan, KHK ile kamu görevinden ihraç edilen ve pasaportuna tahdit konulan Şener'in, Mersin Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi'ndeki çalışma alanlarından biri Türkiye sol hareketiydi. Siyasi sürgün olarak gittiği Almanya'da ise benzer bir kaderi paylaştığı insanların politik serüvenini incelemeye koyuldu. Haliyle Umut Sohbetleri'nde bu ironinin sonucu olarak "Türkiye solunun Almanya macerası"nı anlattı.

Almanya'ya göçün iki farklı biçiminden bahsedilebilir. Biri işçi göçleri diğeri ise zorunlu göçler yani siyasi sürgünlük. Şener'in çalışma konusunu oluşturan sol gruplar içinde göçlerin geçmişte daha eski ama paradigmayı değiştiren şey Almanya'da bir Türkiyeli kitlesi oluşmasını sağlayan işçi göçleri.

Almanya'yı uzun süre zamanı gelince dönecekleri Türkiye'deki mücadeleye katkı sağlayabilecekleri bir üs olarak gören sol hareketler, zamanla bu konuda farklı görüşler geliştirdi. Bu görüşlerin kaynağı ideolojik olmakla birlikte hayatın gerçekleri idi.

Şener, '80'lerde başlayan bu tartışmayı şöyle aktardı: "Almanya'da yaşıyorlar ve artık dönmeyeceklerine karar vermişler. Peki nasıl siyaset yapılacak, sürekli Türkiye'yle dayanışma bir siyaset biçimi mi? 'Biz artık Almanyalıyız. Siyaset yapacaksak Almanya'da yapalım. Bütün enerjimizi dönmeyeceğimiz Türkiye için harcamak manasız' deniliyor. Kimi örgütler bu önerileri getirenleri Avrupalılıkla suçluyor."

Şener, Almanya'da 1962'den itibaren kurulmaya başlayan işçi derneklerinin zamanla politikleştiğini ve İslamcı, milliyetçi, solcu olarak ayrıştığını, solcu demeklerin de 70'lerin ortasıyla birlikte farklı çatılarda toplandığını belirtti. Bu çatıların belli başlı olanlarını ATİF (kuruluş tarihi 1976), FİDEF (k.t. 1977) ve DİDF (k.t. 1980) olarak aktaran Şener, bunlar içinde DİDF'in bu tartışmada "aynıcılık bir yeri olduğunu", dünya emekçileri için mücadele ettiğini ilan eden bir yapı olarak, üyelerinin yaşadığı ülkeyi temel mücadele sahası olarak belirlediğini söyledi.

Proletarya enternasyonalizminin ilkeleri kadar artık geri dönmeyecek olmakla yüzleşmek de önemli bir faktör. DİDF, Almanya'daki örgütlenmesini Türkiye kökenli emekçilerle sınırlandırmıyor dolaısıyla bu, "dönüş"ün politik karşılığını değiştiriyor. Ancak yine de Şener'in vurguladığı gibi bu yapıların Türkiye'yle güçlü bağları var ve Türkiye'deki dengelerin onlar üzerinde etkileri oluyor. Tüm örgütler için değişmeyen bir şey var ki o da geçmişe oranla güç kaybettiği gerçeği.

Şener'in son dönemdeki göç dalgasını değerlendirirken yaptığı saptama önemli: "Bu kesim için 'kalacak mıyız dönecek miyiz' sorusu politik değil bireysel bir soru." Bu bireysellikle Almanya'daki Türkiyelilerin çoğunlukla Sosyal Demokrat Parti (SPD) ya da Yeşiller'de siyaset yapması arasında bir paralellik olduğu öne sürülebilir.

Alman toplumundaki sağcılaşmayı "ekonomik krizin çalışanlara yansması" olarak özetleyen Şener bir vurguda daha bulundu: "Sadece kimlik politikasıyla, kültürel çoğulculukla meseleler çözülüyor." Bu, Şener'in çalışma alanını oluşturan politik hareketlerin sorumluluğunu artıran bir tespit ancak "toplantılarda gittikçe artan kır saçlılar"ın oranı gençler tarafından düşürülmedikçe, bu kadim çelişkinin çözülmeceği de aşkar.

SOFRA GÜNCEİ, KAVANOZLAR VE KİTAPLAR...

Melike Selin Durmaz Ekenler @bostan_cocuklari

Her hafta başka bir gündem vardı, hem bahçede hem de mutfakta. Çocuklar erik ağacının ve dutların arasında kanınlarını doyurdukça tuvalete koşarken mutfaktan marmelat kokuları yükseliyor, serin ve gölge bir tarafa serilen savanın üstünde ıhlamur kurutuluyor, kokusu mest ediyordu.

İster yeşil kitaplar diyelim istersek de doğa dostu veya ekolojik...

Ama ne dersek diyelim o kitapların çocuklara yönelik olanlarının lezzeti bir başka. Bahar ve yaz aylarında biriken kitapların düşündürdüklerini, çocuklarla paylaştıklarını, balkon bahçeciliğinden yayla bostanına uzanan günleri, o günlerin kavanozlara doldurduğu reçelleri, şifalı yağları, kışık hazırlıkları gözden geçirmeyi isterim bu yazıda. Çünkü bazen her şey birbirine bağlıdır ve hiçbir şey tesadüf değildir.

Aslında her şey bir kahvaltı sofrasında başladı. Zamanın yavaşladığı ve sofraya süremizin uzayabildiği o salgın günlerinden birinde. Kızımın "süt nereden geliyor, yumurta nasıl oluyor?" sorularıyla tetiklenip zeytin-zeytinyağı ile devam eden merakı, tahin-pekmez ile susamın ve üzümün hikayelerine bağlandı.

Oradan toprağa, buğdaya ve ekmeğe varan, ekinlerin, meyve ağaçlarının ve sebze fidelerinin farkına doğru evrilen sohbetlere ulaştı. Sadece 3-4 çeşit kahvaltılıktan oluşan sofrada koca bir coğrafyanın zihinsel haritası serildi önümüzde. Ne, nerede yetişiyor? Nereden geliyor? Ne kadar mesafe kat ediyor?

Yayla vardığımızda bu sohbetlere hem serin bir hava eşlik etti hem de sincap ve cırcır böceklerinin sesleri karıştı. Bir yandan da her hafta başka bir gündem vardı, hem bahçede hem de mutfakta. Çocuklar erik ağacının ve dutların arasında kanınlarını doyurdukça tuvalete koşarken mutfaktan marmelat kokuları yükseliyor, serin ve gölge bir tarafa serilen savanın üstünde ıhlamur kurutuluyor, kokusu mest ediyordu. Başka bir hafta zamanı gelmiş kantaronun yağı süzülüyor, yaz sebzeleri kışa hazırlanıyor, temiz çamaşır kokusuna nane kurusu eşlik ediyordu.

Yayla sezonunun son ayına girdiğimizde ise yavaşlamanın, daha uzun yürüyüşlere ve gözleme zaman ayırmanın vakti gelmişti. Kimi zaman arşivimizdeki kitaplardan bir hikaye etrafımızdaki anılar ve böceklerle kendisini hatırlatıyor, kimi zamansa yaban otlarının arasında kaşınan bacaklarımızdan dikkatimizi almak için biz kendimize hatırlatıyorduk; bir tohumun hikayesini, yaban bir kızın başından geçenleri, hatta solucanların akıl almaz maceralarını...

Yaz sonunda anladım ki; tıpkı bahçeden mutfaka yaptıkları yolculukta zaman ve emek harcanarak bir "öz"e ulaşan otların, meyvelerin, sebzelerin hikayelerinde olduğu gibi Bostan Çocukları arşivinde biriken çocuk kitapları da öyle birer öz olmuş bize. Hem de ne öz. Doğa, çevre, ekoloji ve gıdaya dair döngüleri odağına alan ve dolayısıyla bu denli kapsamlı bilgileri en anlaşılır, en yakın haliyle sunabilen, anlaşılmasa soruları ise daha iyi sorularla yanıtlayan kitaplar... Yani demem o ki, önümde dizilen rengarenk kavanozlar yeni bir kütüphane oldu, arşivdeki kitaplarsa daha da tatlandı, paylaşıldıkça...

BİR 'MEKÂN'DAN DAHA FAZLASI: KÜLTÜR HANE

Sema Uğurlu Canpolat

https://youtu.be/6_A6GuWRVU

Mekânın tadilat işleri bitmeden çok önce kütüphaneye ülkenin dört bir yanından kitaplar gelmeye başlamıştı bile. Sonrasını hepimiz biliyoruz, dördüncü yaşına girdiği bu Eylül ayının ardında kalmış ve neredeyse her günü dolu dolu geçmiş üç yıl...

Pandeminin hepimizi eve kapattığı günlerden birinde, unutulmuş bir kitabın arasında Kültürhane'nin iç mekân yerleşimi için düşündüklerimizi anlatan bu plan çıkıverdi karşıma. Tarih: 15 Haziran 2017. Üç yılda ne çok birlikteliğe, paylaşmaya, öğrenmeye, eğlenmeye, tanışıklığa ve daha bir sürü güzel şeye tanık oldu bu mekân diye geçirdim içimden.

Ayşegül, Ulaş, Deniz ve Nalan'ın Dikenliol'daki mekâna dair hayalleri ve yapmak istediklerinin bizim gözümüzden karşılığı idi bu çizgiler. 'Mekân' diyorum çünkü biz ihtiyaçları ve hayalleri karşılayacak cevapları ararken henüz daha Kültürhane adı yoktu ortada. Sonra hayaller gerçekleşmeye başladı birer birer. Önce içerideki altyapı elden geçirildi, renkler seçildi, duvarlar boyandı, mobilyalar yerleştirildi. Mekânın tadilat işleri bitmeden çok önce kütüphaneye ülkenin dört bir yanından kitaplar gelmeye başlamıştı bile. Sonrasını hepimiz biliyoruz, dördüncü yaşına girdiği bu Eylül ayının ardında kalmış ve neredeyse her günü dolu dolu geçmiş üç yıl...

Kültürhane, edebiyattan ekolojiye, tarihten müziğe, mimarlıktan

psikolojiye, spordan sanata kadar olabilecek en geniş yelpazede konuya ve çok değerli konuklara ev sahipliği yapması, kentin farklı aktörlerini de işin içine katarak müşterek bir alan oluşturması, bilgimizi arttırmamıza vesile olması ve yeni tanışıklıklara zemin oluşturması gibi sebeplerle benim için çok değerli bir yerde. Megaron da bu müşterekliğin bir parçası olarak ortaya çıktı. Mimarlık ve kenti ilgilendiren konuları gerek çektiğimiz programlarla gerek dergideki bu sayfa ile sizlerle paylaşmamızı sağladı.

İçinde bulunulan durum ne olursa olsun umutla ve birlikte üretmenin önemini bir kez de korona sebebiyle kapımızın önüne bile çıkamazken evlerimizde bizleri yalnız bırakmayarak ürettiği zengin içerikle gösterdi Kültürhane. Bazen endişelerimizi dağıttı, bazen öğretti, ufkumuzu açtı, bazen eğlendirdi.

Geride bıraktığı bu dopdolu üç yılda kocaman bir aileye dönüştü Kültürhane. Yarattığın güzelliklerin katlanarak artması dileğiyle...

Bakarsınız bundan sonraki yıl dönümlerini hep birlikte Ulaş'ın düğün salonunda kutlarsa belli mi olur?

AL-VER DEĞİL GEL KARDEŞİM

Derviş Atahan

Toprağa minnet duygusuyla yapılan ekolojik faaliyet insan ile fikirler arasında kurulan bağın en güzel ürünlerindendir.

İçerisinde bulunduğumuz koşullarda kâr odaklı monokültür gıda üretim yöntemlerimiz, sürdürülemez enerji politikalarımız, müs-rif tüketim biçimlerimiz ve diğer tüm çevresel sorunlarımız üzerine birey ve toplum olarak radikal yaklaşımlar sunmak abartılı bir tepki olmaktan çıkmış görünüyor. Zira doğanın diğer herhangi bir parçası gibi insan da yaşamda kalma mücadelesinin tabiata karşı değil tabiatın zorunluluklarına karşı; tabiata hükmedilerek değil tabiatla birlikte icra edilen bir mücadele olduğunu anlamamızın eşiğinde... Bugün özellikle doğaya karşı eylemlerimizin sorumluluğunu alma cesareti göstermek, sö-mürü davranışlarımızı iyileştirilebilir ve sürdürülebilir davranışlara evriltmek hepimizin kendi adına üzerine düşünmesi ve farkındalık kazanması gereken bir durum. Bu farkındalığın kazanılması; tabiatın mahiyetinin anlaşılmasıyla, sürdürülebilir bir yaşam tarzının benimsenmesiyle, kaynakların akıllıca ve adil şekilde kullanılmasıyla, kısacası doğayı, insanı ve diğer canlıları bir bütün olarak gözeterek bir üretim-tüketim bağının yaratılmasıyla mümkündür. Elbette bazılarımız bu tarz bir yaşam biçimini yaratmada yeterli bilgiye, beceriye, fiziki imkanlara, belki de ekonomik koşullara sahip olmadığını düşünebilir. Ya da böyle bir farkındalığın toplumumuz insanı için bütbütün imkansız olduğunu düşünebilir. Fakat belki de yapmamız gereken şey sadece kendi marifet ve imkanlarımıza uygun küçük adımlar atmaya başlamaktır. Bu adımların kıymetli bir

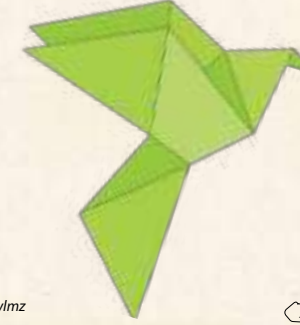
örneği Çukurova bölgesinde faaliyet gösteren, ekolojik bilinç kazanmaya ve kazandırmaya çabalayan, sürdürülebilirliğin mümkün, sağlıklı gıdaya erişimin ihtiyaç olduğunu düşünen; bu bağlamda buluşmalar gerçekleştiren, yerelde organik tarımı destekleyen tamamen gönüllü bireylerden oluşan Çukurova İnsan Tohum Toprak Atölyeleri Gıda Ağı'dır. Bir toplum destekli tarım faaliyetçisi olma iddiasındaki topluluk, üretim sürecinde çiftçiye destek olunarak elde edilmiş ürünleri hem üretici hem de tüketici adına adil bir şekilde tüketiciye ulaştırarak üretici ile tüketici arasındaki maddi bağımlılığı basit bir al-ver meselesi olmaktan çıkarıp, zehirsiz ve sürdürülebilir tarım için ortaya konulan emeğin anlaşılmasını, böylelikle bu bağımlılığın karşılıklı güvene dayalı bir duygudaşlığa dönüşmesini sağlamaktadır. Toprağa minnet duygusuyla yapılan ekolojik faaliyet insan ile fikirler arasında kurulan bağın en güzel ürünlerindendir. Bu güzelliği yerinde yaşamak isteyen tüm Çukurovalı ekoloji meraklıları için bu paylaşım ağı değerlendirilmeyi hak eden bir seçenek.

ÇITTA Çukurova İnsan Tohum Toprak Atölyeleri, 2015 senesinde kurulmuş, yerelde ekolojik yaşam bilinci ve farkındalığının gelişmesi için çabalayan, gönüllü bir topluluk. Bu amaçla söyleşiler, atölyeler, film gösterimleri, şenlik ve festivaller düzenledi, okul ve meslek odalarında buluşmalar gerçekleştirdi. Kültürhane ile işbirliği içerisinde yaptığı etkinliklerle Kültürhane'nin dayanışma içinde olduğu bir kardeş organizasyondur.

📍 citta.cukurova

📱 citta_gida

GIDA-TARIM-EKOLOJİ ALANINDA UMUT VERİCİ DENEYİMLERE DEVAM

Bediz Yılmaz

📧 bediz_yilmaz

🔗 https://yereldemokrasi.net/attachments/article/197/Yeni_Katilimci_pratikler.pdf

Geçtiğimiz ay dünyanın farklı bölgelerinden proje ve toplulukları ele aldığımız umut verici deneyimlere bu kez Küba, Yunanistan ve İspanya'da uygulanan örneklerle devam ediyoruz.

Gıda egemenliği ve organik tarım alanındaki en büyük ölçekli örnek Küba'da hayata geçirilmiş; Küba, konvansiyonel tarımdan organik tarıma en hızlı geçişi gerçekleştiren ülke konumunda. "Çiftlik hakkı" politikası ile kent tarımcılarına tohum, gübre, zararlılarla biyolojik mücadele ve teknik danışmanlık gibi alanlarda sunulan desteğin yanı sıra, eğitim ve araştırma kurumları da işin içinde bilfiil yer aldı ve agro-ekoloji ülkenin hakim tarım paradigması haline geldi. Çiftçilerin ve diğer tedarikçilerin ürünlerini hak ettiği fiyat üzerinden satabilmesi için politikalar geliştirildi. Sonuçta bugün Küba'nın kentsel çiftlikleri, örneğin Havana gibi bir kentte tüketilen taze gıdanın yüzde 70'ini üretmektedir, 350 binden fazla kişi de bu alanda istihdam edilmektedir.

Daha küçük ölçekli ancak atıl yapı ve arazilerin kullanımında iyi bir örnek oluşturma potansiyeline sahip bir deneyim Yunanistan'dan: "Agros Özyönetim Çiftliği", on yıl boyunca işlevsiz kalan eski Atina havalimanı arazisinin metruk bir bölümünde bir grup kent sakininin Belediyenin desteğini de arkalarına alarak kurdukları park ve tarımsal üretim alanının ismi. Bu deneyimde başarılı olan tek şey araziye özel şirketlerin eline düşmekten kurtarmak olmadı; çiftlik sayesinde kent sakinlerinin yerel organik tarım yapma becerileri arttı ve gıda egemenliği konusunda bilinçlenme imkanı buldular.

Son derece yaratıcı bir örnek de İspanya'dan verelim. Sekiz ayrı bölgeden 30 belediyeyi bir araya getiren TERRAE'nin (Agroekolojik Rezerve Alanları Ağı) amacı biyoçeşitliliği ve özistihdam olanaklarını geliştirerek belediyeler, lokantalar veya diğer tüketiciler, arazi sahipleri ve işsiz insanlar arasında esnek taahhütler içeren anlaşmalar yapılmasına olanak sağlamak. Programa katılanlar öncelikle

50 saatlik bir ekolojik tarım eğitimi alıp Belediye tarafından tahsis edilen 50m2'lik bir bahçede bu bilgileri uygulamaya geçiyorlar. Herhangi bir satışa izin verilmeyen bu altı ayın sonunda devam etmek isteyenler "girişimci aday" aşamasına geçerek 110-150 saatlik bir eğitim alıyorlar. Bu eğitim aynı zamanda TERRAE'nin denetiminde geçecek stajın da ilk yılı oluyor ve bu süre boyunca katılımcılar ayda yaklaşık 400€ kazanıyorlar. İkinci yıl katılımcılardan şahıs şirketlerini kurlmaları isteniyor. Bu süreç program katılımcılarının adım adım yerel tarım alanına girerek, tüketicilerle yeni ilişkiler kurarak ve agroekolojik alanda birikimlerini arttırarak kendi işlerini kurlamaları mümkün kılıyor. Her bir katılımcıya bu aşamada 1000 m2 toprak veriliyor ve 2-12 ay süresince yerel bir restoran ya da esnafa mevsim sebzeleri tedarik etmesi yönünde sözleşmeler imzalanıyor. Halihazırda bu programda ve belediye arazileri üzerinde tarımsal faaliyete girişen 1400 katılımcı bulunuyor, 200 aday da beklemede.

Doğa Takvimi

5 Eylül	Bıldırcın geçimi fırtınası
7 Eylül	Küçük Mıhrıcan (Sonbahar) fırtınası
9 Eylül	Ceviz çırpma
13 Eylül	Çaylak fırtınası
15 Eylül	Büyük Mıhrıcan fırtınası
23 Eylül	Sonbahar ekinoksu
25 Eylül	Kestane karası fırtınası
29 Eylül	Tuma geçimi fırtınası

Kaynak: Deniz Gezzin, Doğa Defteri 2020

BUĞDAYIN YERLİSİ, MAYANIN EKŞİSİ, GIDANIN TEMİZİ: GATTİNİ TAPTAZE

Burçak Görel

<https://youtu.be/uUDwjplBycE>

Bir emeklilik hayali olan Gattini'nin, ekşi maya ve "TapTaze" ile misyona dönüşümünü, bu hikâyenin başkahramanlarından dinledik.

Tüm dünya ve özellikle Anadolu için kadim bir kültürün mirası olan buğday, on binlerce yıldır insanlığın vazgeçilemez besin kaynaklarının başında geliyor. Buğdayın büründüğü en önemli ve eski form ise ekmek. Sofralarımızdaki ekmeğin büyük bir çoğunluğu iki saat gibi bir sürede pişirilip satışa sunuluyor. Tarihi 80, bilemedin 100 yıl olan endüstriyel ekmek mayası buna izin veriyor. Peki ya ondan öncesi? Binlerce yıl önce Mısır'da hiyerogliflere işlenmiş o ekmekler... 100 yıl önce ekmekler hangi buğdaydan elde ediliyor, nasıl mayalanıyordu?

Biz doğadan ve doğallıktan uzaklaştıkça gerçek ekmekler yıllar önce tahtını beyaz unla ve hazır mayalarla yapılmış katkılı, pofuduk ve cazibeli rakiplerine bıraktı. Ama bazılarımız bu sorunun peşini bırakmadı. Buğdayın yerlisinin, mayanın ekşisinin, gıdanın ise temizinin peşine düştü. Onlardan biri çok yakınımızda: On yıl önce 'Bir Akdeniz Kır Evi' hayali kurarak hayata geçirdikleri Gattini'yi ekşi maya ile tazeleyen, bu yolda "TapTaze" olan Nilüfer ve Can Gatenyo. Bir emeklilik hayali olan Gattini'nin ekşi maya ve TapTaze ile bir misyona dönüşümünü, bu hikâyenin başkahramanlarından dinledik.

TapTaze: Taş değirmen, taze un, taş fırın

Nilüfer ve Can Gatenyo, soy isimleriyle aynı kökten gelen ve İtalyanca "kedi yavrusu" anlamına gelen Gattini yolculuğuna bistro ile başlıyorlar. Gattini Bistro'nun kısa bir süre önce kapanmasıyla ise yılların deneyimi TapTaze'ye taşınıyor. Taptaze, çevreye duyarlı, iyi, temiz, adil gıda üretimi ve tüketimine katkı ve katılım bilinciyle yola çıkıyor. Bu yoldaki ilk kararları ise "Yemediğimiz hiçbir şeyi satmayacağız" oluyor. Kullandıkları unu fabrikadan satın almıyorlar. Yerel üreticinin tarlasındaki buğday, çavdar ve tahıl taptazeyken alıyorlar. Kendilerine ait taş değirmende öğüttükleri tam buğday unundan, çavdar, siyez, karakıçık gibi pek çok farklı lezzeti mutfaklarında yoğuruyor, ekşi mayanın ellerine teslim ediyorlar. Hamurlarını taş fırında pişiriyor, onlarca çeşit ürünü her sabah misafirleriyle taptazeyken buluşturuyorlar.

TapTaze'nin en kıymetli özelliklerinden biri ise çıktıkları bu yolda yalnız olmayı tercih etmemiş olmaları. Sürdürülebilir bir yaşam için, temiz tarım yapmaya çabalayan üreticiler; iyi, temiz, adil gıda anlayışını benimseyen tüketiciler, ÇITTA ve Slow Food gibi sivil inisiyatifler ile bir arada duruyorlar.

TapTaze her sabah kapılarını, taptaze ekmekler, çıtır çıtır simitler, çeşit çeşit poğaçalar, lezzetli kurabiyeler, ekşi mayalı pizzalar, sağlıklı tatlılarla açıyor. Temiz ve sağlıklı gıdaya erişmek, bu kalabalık hikâyenin küçücük bir parçası olmak isteyen herkesi içeriye davet ediyor. Kapının arkasında ise kadim bir geleneğin mirası, sürdürülebilir bir yaşama inananların dayanışması hiç eksik olmuyor. Bizim naçizane tavsiyemiz, bir gün o kapıdan mutlaka girmeniz yönünde...

Gattini Taptaze'ye ulaşmak için izleyeceğiniz adres: Barbaros 10. Cadde 4, D:493, 33160 Yenışehir

Galip Deniz Altınay

Bir yaz mevsimini daha geride bıraktık ve John Keats'in tanımı ile "sislerin ve olgun bereketliliğin mevsimi" olan sonbaharı karşıladık. Sinema tarihinin başından itibaren buğulu ve farklı bir renk yelpazeyle yönetmenlerin en sevdiği mevsimlerden olan sonbahar, olgun, yaşamışlıklarla dolu, melankolik hikâyelerin beyazperdeye aktarılmasını sağlamıştır. Biz de Kültürhane'de sinemanın Eylül programını oluştururken sonbaharın bize hissettirdikle-

rinden hareket ettik ve dünyanın farklı köşelerinden dört filmi sizler için seçtik. Giderek uzayan gecelerde, yıldızların altında sinemanın ışığında buluşmak dileğiyle...

21 EYLÜL PAZARTESİ Ateşkes Joyeux Noel / 2005

Sinema tarihi içinde en çok işlenen temalardan biri hiç kuşkusuz ki savaştır. Bu filmler içinde 1. Dünya Savaşı'nı ele alan filmler ise ilginç bir biçimde daha azdır. Fransız yönetmen Christian Carion'un yönettiği "Ateşkes" her şeyden önce bu savaşı ele almasıyla dikkat çekiyor. Alman, Fransız ve İskoç birlikleri arasında bir Noel akşamı yaşananları konu edinen film bir yandan savaşın insanlara acımasız etkilerini bizlere gösterirken, yaşanan her şeye rağmen umudu kaybetmememiz gerektiğini de bizlere göstermeyi başarıyor. Pek çok eleştirmen tarafından 2000'li yıllarda çekilen en başarılı filmlerden biri olarak gösterilen bu eser, 21 Eylül Dünya Barış Günü kapsamında Kültürhane'de sinemanın perdesinde olacak.

28 EYLÜL PAZARTESİ Postacı Il Postino

Dünyaca ünlü Şilili şair Pablo Neruda'nın İtalya'da küçük bir adada sürgün olduğu dönemde, mektuplarını taşıma görevini üstlenen Mario ile aralarında gelişen dostluğu anlatan film sinema tarihinde dostluk üzerine yapılmış en iyi filmlerden biri olarak kabul ediliyor. Gösterildiği her ülkede büyük ilgi gören film, sinema ve şiir ilişkisi denildiğinde ilk akla gelen filmlerden de biridir.

7 EYLÜL PAZARTESİ Cennetten Çok Uzakta Far From Heaven / 2002

2000'li yılların en yaratıcı isimlerinden olan Todd Haynes'in yönetmen koltuğunda oturduğu "Cennetten Çok Uzakta" bizleri 1950'li yıllara götürüyor. Dışardan bakıldığında imrenilecek bir hayat süren Whitaker ailesinin yaşadıkları üzerinden dönemin Amerika'sına, ırklar arası eşitsizliklere ve toplumsal cinsiyet rollerine keskin ve eleştirel bakışlar atan film melodram türünün modern dönemine dair en başarılı örneklerden biri olmayı da başarıyor.

14 EYLÜL PAZARTESİ Çılgın Liseliler Rushmore / 1998

Sonbahar mevsimi deyince pek çok kişinin aklına gelen konulardan biri de okulların açılmasıdır. Pek çok öğrenci için dert, bazıları içinse heyecan yaratan bu durum "Çılgın Liseliler" filminin ana karakteri Max Fischer açısından varlığının merkezinde yer alır. Rushmore Lisesi'nin popüler çocuğu olan Max'ın yaşadıkları üzerinden izleyiciyi kendi lise yıllarına götürmeyi başaran film dünya sinemasının 'haşarı' çocuğu Wes Anderson'un filmografisi içinde de özel bir yere sahiptir.

AKIŞINA BIRAKMA

Merve Sezginel

Öyle ya bizimkiler haneyi açmak yerine akışına bırakmış olsalardı böyle bir menüye denk gelemeyecektik hiçbirimiz. Muhtemelen her birimiz bambaşka yerlerde olacaktık.

Son yıllarda en çok duyduğumuz, kullandığımız cümlelerden biridir herhalde "akışına bırakmak". Akışına bırak, düşünme der gibi... Akışına bırakınca ya kaybolursak? Oldum olası bu cümle beni rahatlatmak yerine sorulara itmiştir. Neyin akışına bırakmış olacağım? Bu akış beni nereye götürecek? Nereye varmak istiyorum? Akışına bırakmakla var oluşumuzun doğası nasıl çatışacak? Tam da bu soruların ortasında biraz durup bakmak iyi olmaz mı? Bazen sadece durabilmek, durup o gerçekliği kabul edebilmek sonra ona göre hareket etmek bizi varmak istediğimiz yere daha insancıl götürebilir. Durabilmek çaresizlikten gelmemeli, çaresizce durup beklemekten bahsetmiyorum. Tüm zorlukları kabul ederek ama boyun eğmeden devam edebilmek... Öylesine, hiçbir şey yapmadan akışa bırakmanın kendisi çaresizlik gibi geliyor bu durumda daha çok. Böyle zamanlarda rüzgarda, akıntıda kaybolmak daha

kolay. Oysa yelkenliler kendini rüzgara bırakarak gideceği yere ulaşmaz, rüzgarı bir yere varmak için kullanır. Zor ve keyifli olan da bu sanırım.

Üç yıldır Kültürhane'de ne yapıyorsunuz diye sorulduğunda mutfaktan evvel bunlar gelir aklıma. Öyle ya bizimkiler haneyi açmak yerine akışına bırakmış olsalardı böyle bir menüye denk gelemeyecektik hiçbirimiz. Muhtemelen her birimiz bambaşka yerlerde olacaktık. Bu yüzden şimdi tam da burada akıntıya rağmen durup bakabilmenin gerçekliğini yaşıyoruz. Her şeye rağmen devam edebiliyoruz. Öyle bir rüzgar savurdu ki belki bizi, her birimizi bir yere, öyle rüzgarla da yol almaya devam ediyoruz. Gidilecek rotalar, gerçekleştirilecek hayaller var. Varsın arada rüzgarlar her birimizi ayrı yerlere bıraksın. Bırakmalı da zaten. Yine durur biraz nefes alır, yelkenlerimizi rüzgara göre açar, devam etmeye çabalanız.